

Odile Poulsen, Efterordene.
I Hustler

Der er så mange ord, der kan komme efter. Manglende forklaringer. Uddybninger af det, som hændte. Hvad der skete inden i mig – mens jeg var i miljøet, efter. Hvad der skete da hustler-tiden sluttede.

Jeg bliver stillet mange spørgsmål, nu hvor jeg ikke længere gemmer mig bag Nikki-navnet. Interessen for kvinden i prostitution er stor. Eller er det nu også sandt?

Jeg har valgt at lade selve Nikkis historie stå uberørt af de cirka syv års erfaring, jeg siden har gjort mig. At respekt for Nikki. Med omsorg og kærlighed til det menneske, jeg var dengang.

For kvinder i prostitution behøver netop omsorg og kærlighed, da vi mangler det så katastrofalt. Og fordi vi bliver mødt med fordomme, myter og trusler.

I stedet har jeg valgt at skrive et efterord, som blandt andet skal være min håndsækning ud mod kvinder, der lever med og i seksualiseret vold. Jeg håber også, det vil skabe debat, både hjemme privat, i politik og i professionelle miljøer.

Jeg bruger begrebet 'seksualiseret vold', fordi jeg synes, det meget præcist beskriver, at prostitution er vold mod kvinder, blot i en seksuel form. Hermed siger jeg jo straks, at prostitution skader kvinderne (eller mænd, der er i prostitution for den sags skyld. Der er blot en ekstrem overvægt af kvinder i miljøet). Det mener jeg også, det gør. Jeg kan ikke afvise, at der eksisterer kvinder, som ikke tager skade – jeg har bare aldrig mødt dem, læst om dem, hørt dem fortælle – eller været i berøring med noget der indikerer, at min opfattelse er forkert.

Måske kunne jeg også vælge at bruge ordet voldtægt i stedet for seksualiseret vold, da en voldtægt efter min overbevisning ikke omhandler sex, men magt. Men kan sige, voldtægt er behovet for magt pakket ind i et seksuelt udtryk.

Dog vælger jeg at bruge begrebet 'seksualiseret vold' for ikke at udvande begreberne.

Og jeg håber også, at både mænd og kvinder vil læse denne bog, for seksuel vold er et stort problem, som berører både mænd og kvinder. Jeg er ikke ude på at udelukke mænd på nogen måder, tværtimod synes jeg, der er utroligt vigtigt at mødes i dialog og respekt.

Der er noget med vores sprog, som jeg igen og igen bliver opmærksom på. Og igen og igen frustreret over. Vi har en sproglig kultur, der ikke kalder begreberne ved rette navn, men derimod mildner begrebets betydning og dermed udvander værdier. Vi gør det betydningsfulde mindre betydningsfuldt.

For eksempel betegner jeg det mennesker, der har været underkastet en seksuel forbrydelse i barndom og tidlig ungdom som en *incestoverlever*. Dette uanset om her er tale om pædofili eller incest. Det gør jeg, fordi det er umenneskeligt at opleve. Så umenneskeligt, at skadevirkningerne er livstruende, såfremt selve forbrydelsen konkret overleveres.

Jeg benævner også incest og pædofili *seksualforbrydelser*. For det er det. Det er ikke en krænkelse, som de fleste vælger at kalde det. Eller en krænker. Det er en *seksualforbryder*. Uanset hvilke forklaringer der ligger bag, at forbryderen begår sine handlinger.

En krænkelser er noget helt andet. det er, hvis nogen for eksempel hopper ind foran mig i køen. Det er måske også, hvis nogen stiller sig for tæt på mig, mens jeg bliver ekspederet i banken og på posthuset, når diskretionslinjen ikke overholdes. Det er at blive krænket.

At have sex med nogen mod vedkommendes vilje er en voldtægt. Det er en seksualforbrydelse.

Jeg synes ligeledes, at ordet 'samleje' er fuldstændig upassende i sager med seksuelle overgreb, om det så er på børn eller voksne. Ordet 'samleje' har en undertone af et leje, hvor man ligger sammen. Når man voldtages, ligger man ikke *sammen*. *Så er man lagt. Ufrivilligt. Tvungent*. Ordet 'samleje' antyder noget fælles, noget frivilligt, noget, man gør sammen. I voldtægt er det kun seksualforbryderen, der gør noget mod offeret.

Ved ikke sætte stærke udtryk på så destruktive traumer som disse, bliver betydningen mindre farlig. Mindre betydende, mindre betydningsfuld. Vi kan lettere glemme igen og behøver ikke bekymre os om barnet, vi læste om, som nogen brugte til vores egne voksne seksuelle udskjelser. Men det er så farligt, at vi udvander begreberne, for det er med til, at vi lader stå til. Ikke gør alt, hvad vi kan for at stoppe forbrydelserne. Faktisk kan vi gøre meget – det er vel op til os alle, hvilket samfund vi ønsker at leve i. Og med.

Jeg har det også sådan med prostitution – at her er så mange ord, der er stigmatiserende og udstødende i forhold til kvinderne i miljøet.

Først og fremmest er der (skælds-)ordet 'luder'. Der er uhyrligt nedsættende og med til at stigmatisere kvinden som tredjerangsmenneske, man ikke behøver bekymre sig om-

Så er der 'prostituert' - Det bruger jeg heller ikke, for det er med til at identificere kvinden/mig med prostitution. I stedet siger jeg, *at jeg har været i prostitution*. Kvinder, der er i prostitution. Od det er jo vældigt besværligt og krøllet for tungen at skulle sige, især når nu 'luder' er så kortfattet og velkendt. Men jeg gør det, fordi jeg dermed tydeligt adskiller kvinden fra prostitutionen. Og jeg forklarer, at det at være i prostitution er en handling, en adfærd (som så er foranlediget af tidligere beskrevne årsager), og ikke en medfødt identitet, evne, vilje til 'at ludre', genetisk, eller hvordan man nu vil tale om det. Det er en handling – det er ikke et fag, som man identificerer sig med.

Noget andet, som jeg synes er tankevækkende, er, at man inden for miljøet (jeg forklarer senere hvorfor, jeg ikke kalder det for branchen eller erhvervet) bruger udtryk som 'piger' om voksne kvinder. At vi altid er piger. Det man nu også uden for miljøet – og det er jo interessant, fordi vi dermed fratages vores voksne autoritet – og autenticitet.

I miljøet siger man også, at kvinder 'giver' en eller anden seksuel ydelse. Det være for eksempel fransk eller dansk: 'hun giver også en dejligt grundig fransk, hvor du er sikker på optimal nydelse'. Men det gør vi ikke. Vi 'giver' ingenting, for det er ikke frivilligt. Det at give noget, skal man åbne sig. Man skal frivilligt give til et andet menneske. Prostitution er ikke frivilligt, og man kan derfor ikke 'give' ydelser. Sex kan man give, når man som kvinde åbner sig for sin partner – og åbner sit sind, sin krop, sit skød for berøring og indtrængning. Når det er ligevægtigt og helt frivilligt.

Frivilligt og frigjort er to ord, som svømmer lidt sammen, synes jeg. I Danmark mener vi, at vi med kvindefrigørelsen i 1970'erne har frigjort os selv så meget, at det, som dengang var tvunget til, som eksempelvis at skulle tage størstedelen af det huslige arbejde, nu ikke længere er noget, vi skal. Men at vi så gør det alligevel, er bare fordi vi selv har valgt at det vi gerne!

Fuldstændig som prostitution; vi skal ikke være i prostitution, men gør det, fordi vi selv vælger det! Vi er så frie, at vi kan vælge at gøre noget, kvinder tidligere forbandt med tvang og undertrykkelse.

Jeg nægter at kalder prostitution for en branche – et erhverv.

For det første, fordi det ikke er et job. Ja, måske kan man sige til sig selv: ”Det er bare et job!” når man ligger på lagnet. Eller når man står uden for miljøet og kigger ind. Eller når man som kunde betaler en kvinde for at ligge på lagnet, betaler for at komme i hende.

Men det er ikke et job, Prostitution er seksuel vold. Det er ikke frivilligt. Ingen kvinde gør det, fordi hun kan lide det. Ingen kvinde ønsker sig et job, hvor hun skal have selv med adskillige mænd dagligt.

Konsekvenserne af at ligge på lagnet er de samme som af at blive voldtaget. Fordi cirka 67 procent af os har posttraumatiske stresssyndrom af at have været der.

Hvis det var et erhverv, måtte der også gælde den samme lovgivning og adfærdskodeks, som der gør inden for erhverv.

Jeg kan for eksempel forestille mig praktikantpladser for unge. Fagforening. Stempelkort. Skat. Tillidsrepræsentanter. Statslig ’overalfons’ (eftersom denne har legaliseret prostitution som erhverv). Værgekampagner som militærrets måske? Uddannelsesinstitutioner, hvor man lærer ’at være en god luder’.

Smiley-systemer på bordeller og escortbureauer. Drive-in-bordeller som i Holland, hvor man kører ind fra gaden og køber sig en udløsning. Organiserede escorter til de mænd, som ikke selv kan transportere sig til kvinderne; indsatte i fængslerne, handicappede, ved sportsevents/træningslejre. Import af kvinder fra andre lande/fremmedarbejdere, når vores egne ikke melder sig.

Mulighederne er utallige. Ikke desto mindre grunder vi af tanken, fordi den er så absurd. Men hvis vi tænker prostitution som et erhverv, bliver vi også nødt til at sætte prostitution i fuldstændig de samme rammer som alt andet erhverv. Dét er vilkårene.

Og anyway – meget af det foregår jo allerede. Der blev importeret kvinder til VM i Tyskland, Handicappede mænd har særlig ret til at blive seksuelt forløst. Fantasien overgår konstant. Vi kan se det, hvis vi vil, hvis vi ser os omkring.

Jeg har også valgt en anden forside til Hustler end i 2000. Dengang havde jeg ikke samme bevidsthed, som jeg har i da. Og stillede ikke samme krav til mine udtryksformer.

Jeg synes forsiden symboliserer så præcist, hvilken illusion det, kunden ønsker at købe, når han kommer til kvinden i prostitution. Og jeg synes også, billedet er meget præcist dækkende for den myte, vi gennemsyres af. Nemlig at vi ikke er rigtige kvinder, ikke levende, men robotter, som bliver aktive ved, at man kaster penge i os. At vi er tingsliggjorte og ikke kvinder med drømme, tanker, ambitioner, følelser, sorger, glæder, børn...

Jeg har også droppet undertitlen om luksusprostitution. Ganske enkelte fordi luksus ikke findes inden for prostitution. Forskellen på hvad kvinden bliver betalt, alt efter om hun står på gaden, eller er indenfor i varmen, ændrer ikke ved de skader, hun får med sig ud af miljøet.

Hvad kom efter prostitutionen?

Da jeg havde forladt miljøet, sad jeg til bage med en bunke viden og oplevelser af temmelig ekstrem karakter. Jeg havde set og oplevet så meget på så kort tid, at jeg slet ikke havde nået at

reflektere over det hele. Det var så meget på bare to år. Så meget, som jeg ikke kendte til i forvejen, og som man ikke har en jordisk chance for at kende til, medmindre man er i miljøet.

Al den viden lå som parallel virkelighed til at have et job som leder på en døgninstitution, være kæreste, være datter, veninde, søster, pædagog og så videre – være alt det, som var på det tidspunkt.

Det måtte bare ud, skrives ned, forstås, tænkes over, kigges på, undres over, grædes og grines over. Og så måtte det fortælles. Højt. Til andre.

Hustler slutter, hvor jeg møder en ung, som jeg bliver meget fascineret af. Det var dejlig livsbekræftende at mærke, jeg stadig kunne række ud efter en mand – begære ham og søge at involvere mig med ham. Det varede dog ganske kort, for jeg kunne ikke fastholde mig selv i relationen til ham. Men han repræsenterede det normale liv, kærestelivet og den anerkendende relation mellem to mennesker. Jeg mærkede i mødet med ham, at jeg stadig længtes efter at blive rørt med kærlige hænder og set med åbne øjne.

Der skulle følge tid med opbrud og sorg og tid med nye relationer og nye farver. Jeg skrev *Hustler* i efteråret 1999, oktober måned, cirka et halvt års tid efter jeg stoppede i miljøet.

I november blev jeg gravid, uplanlagt, utilsigtet og ganske, ganske ufornuftigt. Men jeg elskede min graviditet, fra den indtraf.

Jeg fejrede nytåret 2000 uden at være klar over, at jeg var gravid. Jeg fejrede at det nu var næsten et år siden, jeg kom ud af prostitution, at jeg havde lagt en masse fortid bag mig, at jeg gik mod nye tider, nye udfordringer – jeg følte for første gang i mit liv, at jeg gik mod bedre tider. Jeg kunne klare det hele, livet var godt.

En uges tid efter nytårsaften finder jeg så ud af at jeg er gravid. Jeg takker de højeste guddommelige jeg kender for denne uventede gave. Det, jeg aldrig troede, ville være muligt, skete nu – min krop kunne bære liv, trods alt misbruget og al volden. Og jeg elskede at mærke, hvordan min krop arbejdede for mig og for min lille søn.

For første gang i mit liv opdagede jeg, at min krop tjente mig til min glæde. Ikke til andres.

Nuvel, den havde altid været tro mod mig, tilpasset sig, været sej og stærk, uanset hvad den blev budt. Men kun overlevet – det var den til gengæld rigtig god til. Og det er jeg evigt taknemmelig for, ellers ville jeg ikke sidde her og skrive i dag.

Men nu gjorde min krop pludselig mere – nu levede den og skænkede også liv.

Hustler udkom i august 2000.

Min søn blev født i september 2000.

Siden kom også min datter til, 3 ½ år senere. Denne gang gik jeg igen skænket et liv, som jeg ikke havde forventet, aldrig regnet med og aldrig troet, jeg var værdig til. Al den rigdom: to børn!

Men på grund af de fysiske skader fra min opvækst med seksuelle overgreb, lykkedes det kun lige at gennemføre graviditeten. Jeg vil ikke igen kunne bære et barn inden i mig. Jeg plages af smerter både dag og nat, det er en del af mine livsvilkår. Det er hårdt indimellem, fordi smerter tager energi.

Men jeg har bragt to smukke og fantastiske børn til verden. Og for dem vil jeg gøre alt – og hvis jeg kunne forandre verden for dem, ville jeg gøre det.

Kort efter jeg havde født min søn, mærkede jeg de problemer, jeg havde som forældre på grund af min opvækst med seksuelle overgreb. Jeg havde forberedt mig på vanskeligheder. Ikke i form af at

jeg pludselig skulle få en uventet trang til at forbyrde mod min søn, men problemer med min egen kejtethed. En kejtethed, som kommer af, at jeg ikke har fået lov til at udvikle mig seksuelt og kropsligt på samme måde som et barn, der ikke misbruges seksuelt. Mine hænder taler et andet sprog, ja, hele min krop har været i andre verdener og er naturligvis præget heraf. Det kejtethed var jeg bange for, ville mærke min søn, således at han ville komme til at føle sig forkert.

Jeg vidste også, at min angst for, hvad der ville hænde børn, når de er uden beskyttelse, ville blive svær at kontrollere. Svær at rumme.

Men jeg var ikke forberedt på, at den fysiske smerte og manglen på kontrol over min krop under fødslen ville sende lige lukt tilbage i det helvede, jeg overlevede som barn.

Fødslen blev et langt flashback til dengang. Jeg troede, jeg skulle dø, på samme måde som jeg troede det som barn. Jeg forstod ikke, at jeg havde de fysiske kræfter til at gennemføre den timelange véstorm.

Og i månederne der fulgte, forstod jeg, hvilken ensomhed jeg stadig befandt mig i. Ingen kunne læse mig under fødslen – se, hvor traumatisk jeg oplevede det hele. Ikke engang min mand, som kender mig bedst af alle.

Absurditeten i, at jeg stadig forblev et offer for de forbyrdelser, der blev begået mod mig som barn, ramte mig krystalklart. Rent. Det måtte brydes, jeg ville ikke længere bære på en forbyrdelse i form af skam, ensomhed, isolation og tabu. En forbyrdelse, jeg ikke engang selv havde begået. Jeg ville bryde med den sociale gæld. Og jeg ville, at også andre skulle gøre det. Fordi uretfærdigheden er indlysende: Hvorfor skal offeret bære seksualforbyrdelsen og seksualforbyrderen gå fri uden skyld?

Jeg vidste, der var masser af andre incestoverleverere rundt omkring i landet, at disse også var forældre. Jeg ville, at vi skulle bryde ensomhed og isolation, bryde tabuer og bryde ind til hinanden. Bruge hinanden som netværk til at støtte og anerkende hinanden i vores forælderidentitet. Jeg vidste, det var vejen frem mod større frihed og tryghed. Frihed for os og tryghed for vores børn.

Det ved jeg stadig.

Så i forældre-netfora efterlyste jeg andre overleverere, som også nu var blevet forældre, for at danne en specifik forældregruppe, hvor vi kunne mødes med andre, der også vidste besked. Der var tavst – helt tavst. Der ingen respons på min efterlysning. Og så forstod jeg for alvor, hvilket massivt tabu og hvilken frygt samfundet er gennemsyret af.

Jeg forstod nu, hvor stort behovet var for at bryde tavsheden, tabuet, skammen.

Skammen, som aldrig er vor, men som bliver os pålagt som en del af seksualforbyrdelsens væsen.

Så besluttede jeg mig for, at jeg ville stå frem.

I det kommende efter 2001 satte jeg gang i foreningen M-O-D.

M for modstand. O for oplysning. D for debat om seksuelle overgreb og incest. MOD for det, det kræver at være en offentlig kendt person, der taler om seksualforbyrdelse og dens ofre. Jeg stillede mig frem, og efter hårdt arbejde med debat og medier, som ikke turde behandle problemstillingen havde jeg mit første oplæg for Red Barnet i efteråret 2002.

På det tidspunkt var jeg syg uden dog at have fået stillet en diagnose. Jeg havde massive smerter i hovedet og tog meget smertestillende medicin. Jeg var henvist til håndkøbsmedicin og måtte tage så store doser, at jeg røg ind til at afgiftning på intensiv medicinsk afdeling, dagen inden jeg skulle holde mit oplæg for Red Barnet om incestoverleveres manglende juridiske anmeldelsesmuligheder. Efter stædigt at have fastholdt det umuligt i at være indlagt, når jeg skulle stå og holde oplæg, fik

jeg helt atypisk lov til at forlade intensiv og dermed men dropbehandling, mod at jeg kom tilbage, så snart jeg havde talt færdig.

Det oplæg, blev starten på det, jeg laver i dag; holder fredag og skaber debat. Jeg blev siden hen kontaktet af forskellige organisationer og enkeltstående personer, der ønskede et samarbejde omkring at skabe fokus på incest, seksuelle overgreb og prostitution.

I foråret 2003 fik jeg konstateret en tumor i hjernen og fik tilbudt en hjerneoperation. Jeg arbejdede fortsat som leder samtidig med mine foredrag. Jeg måtte forberede mig på en operation, der kunne betyde afsked med min mand og min lille søn. Og jeg måtte kæmpe for at leve og komme tilbage til min familie igen.

Det forløb tydeliggjorde for mig vigtigheden af at leve et liv uden kompromisser. At hver dag skal leves. Derfor blev det et farvel til løgne, til had, angst, skam og jantelov. Og et varmt velkommen til frihed, kærlighed, lykke og meningsfuldhed.

Fjorden dage efter operationen blev jeg gravid med min datter. To måneder efter operationen sagde mit økonomisk trygge job op og nu parat til at hellige mig dét, som jeg elsker og brænder for; nemlig at kæmpe kampen for børns og kvinders ret til at være. Til at være uden at blive seksuelt forulempet, uden at blive udsat for vold eller ydmygelser. Retten til at leve.

Og leve fri.

Og når jeg ser mine to børn, så ved jeg at jeg gør det rigtige, For dem gør det ingen forskel, at de er hvert deres køn. I hvert fald ikke i forhold til at føle sig ligeværdige. Værdige. Værdifulde. Der forstå slet ikke, at der kan være den slags forskel mellem piger og drenge, mænd og kvinder.

En dag, hvor jeg havde nogle kvinder til møde, og hvor vi diskuterede prostitution, rendte ungerne til og fra mellem mig og deres far. Efter mødet spurgte min søn på fem år: "Hvad er 'prosisjon' for noget?" med sin sædvanlige undren, når han støder på noget nyt og ukendt.

Jeg tænkte mig hurtigt om, det var første gang, han spurgte mig, selvom jeg længe havde tænkt, at spørgsmålet ville komme. Pludselig var ordene tunge og klodsede, og jeg var usikker på, hvordan jeg bedst forklarede. Jeg besluttede mig for at sige det, som det er - enkelt.

"Det er, når en mand køber en kvinde." Jeg holdt vejret lidt og afventede hans reaktion. Så på ham.

Han stoppede med at klatre rundt på sofaens armlæn, kiggede så på mig med øjenbrynene højt oppe under pandehåret.

"Hvad!?" udbrød han højt. "Kan man købe en pige? Kan man virkelig købe en pige?"

Det var simpelthen så utroligt at fatte, at han også måtte ryste på hovedet og smile vantro. Jeg sad og ventede hans næste spørgsmål, som godt kunne lyde: "Og hvad bruger man hende så til?"

Men det kom ikke. Heldigvis, for jeg brug for at forberede mig på det spørgsmål. Lidt endnu.

Hva' for en ligestilling?

Jeg tænker tit på, hvad der mon sker i menneskets opvækst, så det går fra denne umiddelbare, helt naturlige undren over at få af vide, at ikke alle mennesker er lige til at tage det som en selvfølge, at det er alle mennesker ikke. Hvornår sker skaden? Hvorfor sker den? Siger vi konkret til vores

sønner: I behøver ikke respektere en kvinde. Hun er sat til for at servicere dig. Nej, vel? Hvorfor sker det så alligevel?

Hvorfor tillader vi at kalde det for frisindethed, når de unge kvinder servicerer mænd seksuelt? Siger vi til vores døtre: Ja, mænd skal have sex, og det er din opgave at give ham det. Skred dine ben for fædrelandet, og tænk på noget andet! Nej, vel? Men hvordan sker det så, at pigerne tager deres tøj af og tillader at blive kaldt luder – bare for at få lov at være med?

Hvad er det, der sker? Og nogen må jo gøre fejl et sted, siden vi som kvinder færdes som rollemodeller i medierne, halvt afklædte – i stærk kontrast til de fuldt påklædte mandlige rollemodeller. At kvinder ikke kan synge en sang uden at være halvnøgne. Ikke at kunne sige fra overfor et seksualiseret samfund uden at blive kaldt snerpet eller lesbisk. Ikke at kunne være kvindelig politiker uden at blive spurgt ud om, hver der tager sig af børnene – eller være reduceret til et taskemærke.

Og det er dét, det hele handler om; at vi ikke har ligestilling i Danmark. Og at accepten af prostitution er en massiv forhindring for, at vi kan opnå ligestilling.

Hvordan kan vi tro på, at chefen, som køber kvinder til sex om aftenen, næste dag anerkender sine kvindelige ansatte på lige fod med sine mandlige? Hvis hans grundlæggende opfattelse er den, at kvinder kan han købe for penge til at gøre det, han lyster?

For hvem respekterer det menneske, som kan løbes til at gøre sådan, som du, eller nogen, lyster? Gør du? Findes der ikke i dig en disrespekt for et menneske, som lader sine egne grænser udslette, til fordel for den fantasi køber har?

Handler de tikke om magt, når en mand kan købe sex af en kvinde og få hende til at gøre, som han ønsker? Det, som han ikke spørge sin kone eller anden kvinde om? Hvis behovet for sex med kvinder i prostitution ikke specifikt, altså noget, kun kvinden i prostitution kan opfylde, ville der naturligvis ikke være nogen efterspørgsel. Hvis ikke kvinderne i prostitution giver kunden en helt særlig følelse, personligt og seksuelt, fordi der er penge involveret, ville kunden ikke købe kvinden. Så ville han kunne opnå det samme med kvinder, uden at der er penge involveret. Selve den handling – pengene, der gives fra kunden til kvinden, er altafgørende.

Så lad os se på kunderne.

Lad os endelig debattere kunderne i miljøet. Lad os debattere mænds seksualitet generelt. Vi har indrettet vores samfund, vores kultur efter en forældet opfattelse af, at mænd er nogle størrelser, der ikke kan styre deres egen seksualitet. At de må have seksuel, fysisk forløsning for deres behov for at kunne koncentrere sig om deres arbejder, deres funktion som familiefædre, eller hvad det nu er, de foretager sig. Mænd er også sådan indrettet, at de kan voldtage kvinder, og de mænd, der gør det, skal have mulighed for at få afløb hos kvinder i prostitution, således at de ikke voldtager nogen uskyldige kvinder. Det mener, danskeren generelt anno 2006. Det, som er sket, er, at dét, som vi tror, har vi stadfæstet til noget, vi ved. Hvilket jo selvsagt er absurd – noget vrøvl! Tro ikke den viden. Alligevel er danseren sikker, at hvis vi ikke prostitution, så bliver mange flere ærbare kvinder (læs: dem uden for prostitutionsmiljøet) voldtaget. Bare fordi vi tror, mænd ikke kan fungere uden at få seksuelt afløb, fordi der er så primitive og ukontrollerede, har vi gjort det viden! Punktum, slut. Indiskutabelt. Og derfor har vi valgt aldrig at diskutere mænds seksualitet, men acceptere dette som en sandhed! Jeg har mødt så mange kvinder, som har sagt til mig: ”Ja, jeg har aldrig været i prostitution, men jeg kender så godt de følelser, du beskriver. Man kan nok ikke kalder det prostitution, men altså, jeg giver da min kæreste/mand sex, selvom jeg ikke har lyst.”

Det er da, fordi vi tror, at mænd *skal* have, hvad de har lyst til. Og helst i passende mængder. Og kan man som kvinde ikke levere, går han nok til at andre kvinder, enten i prostitution eller i andre miljøer

Så noget går galt helt galt, når vi ikke tør sætte spørgsmålstegn ved mænds seksualitet. Og ved deres ret. For lysten er blevet en garanti for 'at have ret til' - Men helt ærlig. Jeg synes, det er et meget nedværdigende mandesyn; ikke at kunne styre sig seksuelt. Og det er bekymrende mandesyn, eftersom vi kun har haft mandlige statsministre i Danmark. Hvordan skulle de kunne lede et land, hvis de ikke kan styre deres egne seksuelle lyster?

Problemet med at ville diskutere mænds tilsyneladende uimodsagte ret til at købe kvinder er, at man så opfattes som for eksempel puritansk, middelalderlig – eller midaldrende – snerpet, lesbisk eller vred og hadsk. Altså, hvis man som *kvinde* vil debattere det her. Hvordan hænger det lige sammen? At fordi man ikke er enig i, at mænd skal have adgang til købesex, så er man også imod sex? Ja, det er et meget smalt spor, man har at bevæge sig på, når man lægger sig ud med det, som ikke må tales om. Personlig synes jeg, sex er en fantastisk del af menneskets liv, *når* den bringer nydelse og frihed.

Vi ved, at mænd ikke kommer til kvinder i prostitution, fordi de ikke kan få anden. De kommer ikke, fordi er specielt kinky (dem er der selvfølgelig også). Specielt dumme, grimme, voldelige eller ildelugtende. De kommer fra alle samfundslag, som alle typer. Og med alle mulige forskellige argumenter for hvorfor: fordi de kan, fordi de vil, fordi der på forretningsrejse, fordi de er ude at rejse, fordi de skal giftes, fordi deres kammerat skal giftes, fordi de har udgang fra fængslet, fordi de ikke gider bruge tid og/eller penge på at score, fordi det skal prøves, fordi det er lovligt, fordi de har lyst, fordi det er *comme il faut*, fordi de er i krig, fordi de er udstationerede, fordi de synes, kvinderne er lækre, fordi de elsker sex med forskellige kvinder, fordi de kan lide at bestemme, fordi de er status, fordi man køber kvinder, fordi ... bare fordi. Der er så mange grunde, men ét har alle kunderne som fællesnævner: det gør det, de mener, det er moralsk og menneskeligt o.k., fr finder det seksuelt ophidsende at have sex med en kvinde, der faker en illusion kvinden som en levende pornodukke. En levende lolita.

Jeg skrev tidligere, at der en stor nysgerrighed omkring prostitution, men egentlig er der, her i Danmark, ikke mange, der bekymrer sig om kvinder i prostitution. Slet ikke om os danske kvinder, som ender i miljøet. Der er en stigende omsorg og interesse for kvinder, der handles – importeres hertil – fra blandt andet østeuropæiske lande. De traffickedede kvinder. Fordi de ikke kan gøre for det; indespærrede og uden pas. Og danskeren er ved at få et indblik i, hvor store milliardbeløb i dollars, der tilfalder bagmændene, i hvad der efterhånden er verdens mest indbringende og udbredte form for kriminalitet; handlen med børn og kvinder til prostitution.

Interessen for kvinder som mig er dog af en anden karakter, idet danskeren mener, vi selv har valgt det. Fordi vi vil have guld og Gucci. Vi kan jo bare lade være, holde os på den ærbare sti, gifte os ordentlig og ellers holde benene samlede. Og det, synes jeg, er så sørgeligt; at vi ikke tør indse, at også her i Danmark, i velfærdssamfundet, er der stor fattigdom. I hvert fald med hensyn til omsorg og empati – de menneskelige kvaliteter har ringe kår.

De danske kvinder, som kommer ud i prostitution, har mange bevæggrunde for at ende i miljøet. Det være sig gæld eller anden økonomisk krise. De kan have en kæreste eller mand, som tænder på, at de sælger sig til andre. Eller at de skal skaffe penge til mandens gæld. De kan være kommet ind i miljøet, fordi de aldrig har kendt til andet – deres mor har måske oplært dem. De er måske selv incestoverleverere.

Min erfaring er, at 90 procent af de kvinder jeg har mødt i prostitution, har overlevet seksuelt overgreb, inden de kom ind i miljøet. Det kan være, de startede som meget unge, som børn,

med at gøre det seksuelle, drengene gerne ville have – for at få lov at være med. Nogen er blevet rekrutteret gennem internettet. Det er meget stor efterspørgsel efter de meget unge derinde. Gerne og helst under den kriminelle lavalder. Men intet barn eller ingen ung sælger sig selv, uden at der ligger alvorlige årsager som for eksempel omsorgsvigt bag. Vi slipper alt for let uden om problemet ved at sige, at det bare er, fordi de søger spænding eller flere lommepenge.

Der er heller ingen kvinde, som lægger sig på lagnet, uden at hun har oplevet massiv omsorgssvigt og mistet tillid til omgivelserne. Og til sig selv. Et sundt selvværd er på ingen måder kompatibelt med at være i prostitution. Og når et menneskes grænser er blevet voldsomt overskredet, ophører det med at registrere sine grænser. Det er ikke længere muligt at opretholde det medfødte sunde selvværd. I stedet mister man fornemmelsen for, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert for en selv. Også seksuelt. Til gengæld bliver det overordentlig let at sælge sig selv. Og sige, det er o.k.

Så den frigjorte danskhed bør i den grad stilles til debat. For det er tydeligt, at den ikke er gældende for alle, og i høj grad mere for mænd end for kvinder.

Jeg håber omsorgen for kvinderne, der importeres hertil for at blive solgt til sexkøbende danske mænd – og for at tjene milliarder ind til importørerne – at den omsorg en dag udvider sig til også at gælde den påståede frigjorte danske kvinde.

Jeg er meget bekymret for de unge mennesker, som ligger i den såkaldte gråzone af prostitution. De unge under atten år, som får et eller andet ønskeligt for at have sex med enten jævnaldrende eller ældre personer. En tur i byen, noget tøj, adgang til selskabet – et eller andet – mod for eksempel et blowjob. De mener ikke selv, det er prostitution, for de får ikke penge for det! Undersøgelser viser, at der er en større procentdel af unge mænd, der prostituerer sig, end kvinder. Fyrene får penge for at have sex med mændene, og derfor er det lettere at definere som prostitution. De unge kvinder kan omdefinere deres handlinger til ikke at være prostitution, da de ikke får penge for det. Måske er det derfor, de unge mænd ligger procentvis højere i de nordiske undersøgelser.

Men uanset hvad er det fuldstændig uacceptabelt, at vi i Danmark står og ser til, men unge sælger sex. Vi har godt nok en lov. Der forbyder at købe sex hos en person under atten år, men tilsyneladende ingen interesse i at følge op på den i praksis. Således er der blot faldet fire domme over mænd, der har købt sex siden 1999, hvor loven trådte i kraft. Og lur mig, om der ikke har været flere mænd på banen her. Blandt andet er der flere hjemmesider, hvor man let og uforstyrret kan komme i kontakt med unge, der kan overtales til at sælge deres kroppe. Også til midaldrende mænd. Måske især til midaldrende mænd!

Det slår mig endnu en gang, at det primært er kvinder, som interesser sig for det problematiske i prostitution. Det er primært os kvinder, som er i prostitution, hvis identitet bliver koblet sammen med prostitution (det er noget, der ligger i vores natur; sprede ben og glæde og gøre samfundstjeneste så resten af samfundet undgår voldtægter, 'det er vores ældste erhverv'/'vi har altid gjort det'/'vil altid gøre det'). Det er os kvinder, som kommer til at bære skammen og stigmaet fra det omgivende samfund. Kunderne er derimod beskyttede af diskretion og deres identitet som bankdirektør, håndværker, minister, lærer, rigmand eller andet. Det er også os kvinder, som sidder forgældede og udstødte tilbage, selvom mange tror, vi har masser af guld og Gucci og fede investeringer.

Sandheden er, at vi ikke har en masse penge med os ud af miljøet og heller ikke et velbetalt job at komme ud til. Ej heller en fed pension,

Det er os kvinder som de fysiske og psykiske konsekvenser af prostitutionen bagefter. Det er os kvinder, som bliver fremstillet i medierne med lårkort, hofteholder og push-up corsager.

Miljøet har ændret sig, siden jeg bar så heldig at kunne komme ud af det. I dag er det meget udbredt, at kunderne kan købe sex uden kondomer. 'Superfransk', 'superdansk'. Super, fordi det er så superlækkert ikke at have den distance, gummiet laver til 'the real thing'. Kunden kan købe en kvindes mund, mærke hendes varme tunge, læber, gane, tænder uden at blive forstyrret i sin illusion. Han kan trænge ind i hendes kropsåbninger, præcist som i pornofilmene, hvor der aldrig bruges kondomer. Distancen er væk. Og det koster kun få hundrede oveni.

Det samme med kys. Det købes nu også for få hundrede kroner.

Det er voldsomt alarmerende på mange, mange måder. Jeg kan slet ikke udtrykke nok bekymring for, at aids igen skal brede sig katastrofalt. Ja, selvfølgelig kan man leve med aids, på medicin. Hvis man altså vel og mærke lever i et land, hvor man som kvinde opfattes værdifuld nok til, at samfundet vil investere de nødvendige summer i ens helbred. Eller man selv kan finansiere sin medicin.

Måske vil aids en dag sprede sig til kundernes relationer, koner og kærester. Så vil sygdommen ikke længere kunne isoleres til at være 'nogens egen skyld'. Men også kvinderne, der er gift med kunderne, vil så indse, at deres mænd er medvirkende til at opretholde et kvindesyn, hvor kvinden er en salgsvare.

Jeg går efter en kriminalisering af kunderne i miljøet. Sammen med en række sociale tiltag og tilbud. Jeg vil have, at kvinder ikke er en salgsvare, at det ikke er muligt, at man som mand har så let og accepteret adgang til at købe kvinder. Jeg vil have, at vores samfunds øverste ledelse sender et utvetydigt og stærkt signal til såvel os borgere som udlandet om, at regeringen ikke anerkender ulighed på grund af køn.

Jeg er ikke bange for en forråelse af miljøet ved en kriminalisering. Miljøet er råt, kynisk og livsfarligt. Kvinder dør derinde, enten fysisk, psykisk eller både fysisk og psykisk.

Jeg frygter ikke, at 'alle de gode kunder' forsvinder, for der er ingen gode kunder. Den gode kunde er defineret som ham, der ikke slår eller voldtager, eller som bare er ensom. Det er et urealistisk billede at tro, at fordi kunden også er familiefar, at han så ikke kan slå eller voldtage. Det er en forvrængning af virkeligheden at tro, at det kun er i forvejen kriminelle kunder, der ødelægger kvinderne i miljøet. Prostitutionen bliver ikke mere skadelig på grund af kundens identitet – prostitutionen er skadelig i sig selv. Undersøgelser viser, at det posttraumatiske stresssyndrom som næsten 70 procent af os lider under kronisk, ikke skyldes, at der har været vold involveret. At det altså er selve prostitutionen, der skaber den psykiske lidelse.

Jeg er for en kriminalisering af kunderne, selvom vi jo aldrig kan forhindre prostitution. Ligesom jeg også er for, at mord skal straffes ved domstole, selvom det aldrig vil kunne forhindres helt. Ligesom jeg heller ikke siger, vi skal have frie fartgrænser, for folk dør alligevel i trafikken. Eller lad os bare slå på børn uden konsekvens, for det vil nogen altid gøre alligevel.

I Sverige var der stor modstand mod en kriminalisering, da loven trådte i kraft i 1999. Det er der langt fra nu. Lovgivning kan altså medvirke til holdningsændringer. Det betyder faktisk noget, at det ikke længere bare er *comme il faut* at købe kvinder.

Vi skal have en holdningsændring i Danmark.

Jeg vil også, at der med samme vilje og samme hænder gives penge og resurser til kvinderne i miljøet. At de skal have hjælp, rådgivning, muligheder for uddannelse, job, sundhedsmæssig hjælp, terapi – en masse muligheder, i stedet for den aktuelle situation; en masse umuligheder. Der skal være åbenhed i stedet for fordømmelse og økonomiske straffe. Jeg vil en dag lave et rådgivningstilbud til kvinder, som vil ud, eller som er kommet ud. Det skal være et tilbud, som ikke

er underlagt nogen politisk styring, som ikke er religiøst eller kønsdomineret. Det skal være det sted, hvor kvinderne kan komme og blive mødt med den forståelse, som jeg har, fordi jeg har ligget på lagnet. Her skal de være frie og sikre på ikke at skulle forstille sig eller lyve.

Det vil være et tilbud, hvor den bærende kraft er ønsket om at møde kvinderne.

Det skal være uafhængigt af systemet og derfor ikke på systemets præmisser. Når der er penge, og når de rigtige mennesker er klar til at bakke mig op, så bliver tilbuddet en realitet.

Og det haster – for behovet vokser. Der eksisterer nemlig ingen tilbud.

Kvinderne må klare sig selv.

Jeg møder mange fordomme om, hvem jeg er, og hvorfor jeg ikke er sådan, som man mener, jeg burde være. Min familie møder de samme fordomme, måske ikke så udtalte. Men tabuerne lever i de fleste danskere, og vi tør ikke se på dem. I stedet ser vi skævt til det, som er anderledes. Gemmer os på grund af egen usikkerhed.

Mange mener også, jeg ikke burde gøre det, jeg gør – tale højt, klart og tydeligt om prostitution og min aktivitet i miljøet.

At jeg burde gemme mig, tie og holde mig under skammens åg. Der er dem, der forsøger at true eller chikanere mig til tavshed.

Jeg er vokset op på skam og løgne. Jeg har overlevet skam og løgne. Overlevet på trods af skam og løgne. Det er ikke sundt, faktisk livsfarligt. Havde løgner om min seksualforbryders kærlighed ikke stået uimodsagt – ubetvivlet – fra omgivelsernes side, havde nogen stoppe det seksuelle misbrug og torturen, havde jeg ikke skullet lide som barn og voksen.

Og jeg havde ikke skulle bære skammen over hans forbrydelse.

Men ingen stoppede nogen ting. Ingen undrede sig højlydt nok, til at nogen gjorde noget for at stoppe den årelange ulykke, som jeg siden gentog systematiske i mit voksne liv.

Ingen gjorde noget, fordi tabuerne overskyggede sund fornuft. Og sådan er det stadig i vores samfund i dag.

Børn bliver seksuelt misbrugt dagligt i Danmark, og vi har som minimum ikke engang en lovgivning som pædofil foreningsdannelse!

Der er mange myter, fordomme og forestillinger om, hvad prostitution er, hvilket formål det tjener, kundetyper og kvinderne i miljøet.

Og de er sejlivede – har faktisk overlevet siden Pompeji! Ja, synet på prostitution og kvinderne var dengang fuldstændig som i dag. Der er så svære at komme uden om, uanset de burde vores aflivet i takt med at vi har fået større viden – at vi må formodes at være blevet klogere. Man skulle tro, vi ville undre os, stille spørgsmål.

Hvorfor gør vi ikke det?

En aften sad jeg i en snak med en kvinde, som forsigtig spurgte ind til Hustler og til prostitution. Hun var meget nænsom, tydeligvis for at sikre sig, at hun ikke gik over mine grænser for, hvad jeg ville spørges om.

Men hun fortalte, at hun bor overfor et bordel, og at hun kunne følge med i al den trafik af kunder, som går til og fra bordellet. Om ham kunden, som med største selvfølgelighed strøg ind gennem døren, til den nervøse, usikre mand, der var længe om at få fat i dørhåndtaget og gå indenfor.

”Ham lægger man så meget mere mærke til end den anden. Han er så lang tid om at overvinde sig selv, at jeg får lyst til at åbne vinduet og råbe over til ham: ’Så gå dog ind!’”

”Hvorfor får du ikke lyst til at råbe til ham: ’Så gå dog hjem?’”

Jeg kunne se på hendes undrende ansigtsudtryk, at dét havde godt nok aldrig tænkt på at råbe.

”Hvorfor ikke dét?” spurgte jeg hurtigt, uden at hun havde sagt noget.

”Jamen, det er jo også synd for ham...”

”Nå,” lød min uempatiske autorespons, og jeg så afventende på hende for yderlig uddybning.

”Han har nok ikke en kæreste.” Hun så søgende på mig – noget sat i gang – hun vidste godt, at hun ville få et svar tilbage fra mig, som ikke var det svar hun selv plejede at finde frem til.

”Næeh.. men derfor behøver han vel ikke købe en kvinde? Det er jo bare, fordi han er mand, at du tænker, han *skal* have adgang til sex. Hvad med dig? Hvis du ikke havde en kæreste – så går du ikke bare ud og køber en mand! Du finder da en anden måde at tilfredsstille din seksuelle lyst på, gør du ikke?”

Det er så interessant, at vi synes, der er så synd for mænd, når de ikke kan få sex, at vi tillader, at de køber sig en kvinde. Mænd, der ikke har kærester/koner, eller som er handicappede. Således er personale, der arbejder med handicappede, qua et cirkulære pålagt at hjælpe den handicappede med at formidle kontakt til en kvinde i prostitution. Og derved sikre, at den handicappede får sin seksuelle forløsning ved hende. Her taler vi altså ikke om handicappede kvinder. Det er også interessant, at personale inden for social- og sundhedssektoren overvejende mener, at dette er helt i overensstemmelse med deres faglige etik og moral. At kvinder i prostitution ikke hører ind under deres faglige omsorgsfuldhed. Samtidig med at prostitution er et emne, som pædagoger gerne skriver opgaver og specialer om på seminariet, blandt andet fordi vi jo ved, at det er skadeligt.

Mange tror også, at prostitution forandrer voldtægter, uden at vide at risikoen for voldtægt for kvinder i prostitution er fem gange større end for andre kvinder. Min veninde fra *Hustler*, blev voldtaget.

Det siges også tit om prostitution, at det er vores ældste erhverv; som om Eva blev skabt til at prostituere sig. Som var det en naturlig del af kvinden. Som om kvinder ikke også har kæmpet for overlevelse; i landbruget, ved at hente vand, ved at samle bær, ved at holde hus. Og som om mænd ikke overtog nogen af disse funktioner, fordi der kunne laves penge på det. Som i Afrika, hvor man kan tjene penge på at hente vand.

Jeg kunne blive ved med myter og fordomme om prostitution. Og jeg er slet ikke tvivl om, at vi bliver nødt til at debattere dem, forholde os til dem, før de kan aflives og erstattes af viden.

Det kunne for eksempel være oplysende, om man i Danmark lavede undersøgelser om prostitution i langt højere grad, end tilfældet er. Faktisk er det overordentlig vanskeligt at tilvejebringe dansk materiale om prostitution. Også hvis det bare skal være *på* dansk. Der er meget litteratur og tekst fra USA, som aldrig oversættes til dansk.

Fordi prostitution er lavstatus; både kulturelt, politisk, socialt og menneskeligt.

Desværre. Og det kan jeg ikke acceptere.

At kvinder og børn misbruges seksuelt er en uretfærdighed så grum som det værste mareridt. Jeg ved da godt, at seksuel vold og prostitution aldrig kan fjernes helt, ligesom intet nogensinde vil kunne acceptere det!

Det nytter ikke bare at lukke øjnene og lade, som om det ikke eksisterer.
Derfor skrev jeg *Hustler*.
Derfor stod jeg frem.
Og derfor bliver jeg ved uanset fordomme og trusler, tabuer og jantelov.
Også selvom jeg står alene og ensomt, når jeg taler om hvorfor prostitution hverken er
moralsk, politisk, socialt, etisk eller menneskeligt acceptabelt.
Måske kommer der en dag, hvor andre kvinder vil stå sammen med mig. Det håber
jeg.
For mange kvinder og børn har brug for det. Brug for den håndsækning. For at blive
mødt. Og ikke stødt væk. Forstået uden at være bange for at blive troet.
Brug for at blive set.

Jeg vil gerne have, at vi ser – med hjertet. Og at vi bruger, det vi ser til at handle efter og ikke
lammes. At vi vælger at tro på, at vi hver især er betydningsfulde nok til at kunne skabe forandring.
Den forandring der skal til, for at vi kan opnå ligestilling mellem kønnene. Og ligeværd mellem
voksne og børn.

Odile Poulsen, Juni 2006
Kontaktinfo: *c@m-o-d.dk*